

Vervelende blog 2: je vervelen is leuk! 18 november 2015

Leestijd

00:02:40

Geschreven door

Paula Stulemeijer

De [Vervelende bus](#) sinds een paar weken voor de deur van HETPALEIS. Ik hoor timmeren en zagen, kloppen en schuren. Een nieuwe bus! Een nieuw verhaal! Ik koop een gloednieuw schrift en een stevig potlood. Wat er gebeurt, wat ik hoor, voel en meemaak gedurende mijn reis naar de verschillende scholen, leg ik vast in mijn nieuwe schrift. Je dagelijkse buskost kan je verwachten in mijn 'vervelende' blogs!

Je vervelen is leuk!

De chauffeur ligt in de bus te slapen! Grote consternatie bij het groepje kinderen dat staat te trappelen om in de bus te mogen. De kinderen proberen de chauffeur wakker te roepen, tevergeefs, ik klop drie keer op de voorruit, dat helpt. Met goed gespeelde moeite schiet chauffeur Roger recht uit zijn stoel en opent de deur. De kinderen glippen naar binnen. Ze zitten vol verwachting klaar om te vertrekken ... de bus is kapot!! Algemene verzuchting: oh nee!! Zo begint het bus avontuur, elke dag opnieuw. En elke keer vind ik het weer heerlijk om de blije kindergezichten te zien als de buschauffeur wakker schiet. Daarna is het dertig minuten genieten. De kinderen benoemen alles wat ze zien, ze roepen en schreeuwen om elkaars aandacht, ze nemen elkaar mee van het ene beeld naar het andere. Ik luister naar het gebabbel van twee jongetjes: "Ik wil altijd film over bloed kijken!" "Ja, ik ook!" Vooral stoer doen als ze wat onzeker worden ... die kerels. Twee meisjes zitten naast elkaar, het ene meisje stevig en royaal bedeed door moeder natuur, bij het andere is moeder natuur wat voorzichtiger te werk gegaan, zij zit stil en smal naast haar 'grote' vriendin. Het stevige meisje praat honderduit en wijst continu aan waar iedereen naar móét kijken! Het

stille meisje doet precies wat de ander vraagt en kijkt braaf naar het beeld dat haar grote vriendin aanwijst. Plots staat het felle meisje recht en begint als een volwaardige danseres met haar heupen (pjes) te wiegen, steekt haar armen in de lucht en klapt wild in haar handen. Het stille meisje kijkt vol bewondering naar haar op, gaat moedig ook recht staan en knikt zachtjes een paar keer door haar knieën. Daarbij klapt ze voorzichtig en bijna geluidloos in haar handen. Twee verschillende werelden met evenveel plezier. Naast me is een kleuter tegen de knieën van de juf in slaap gevallen. Hij heeft een busreis naar dromenland geboekt! Op een bepaald moment verschijnen er grote ogen op het filmscherm. De kinderen vinden dit altijd een beetje eng. Om hun eigen schrik te verbijten roepen ze dan om ter hardst 'ééééék!' Op dat ultieme moment kruipt er plots een klein handje op mijn schoot, zo'n heel klein smoezelig kleuterhandje op zoek naar troost. Wanneer iedereen uitstapt blijft er één kereltje kordaat in de bus zitten, hij lacht me samenzweerderig toe en zegt: "ik blijf in de bus zitten ... ik wil mij liever nog een beetje vervelen!" Daarna stapt hij stoer de bus uit en rent achter zijn vriendjes aan. Hij draait zich nog even om en roept: "Dit is de coolste bus ooit!"

Paula